

hvoraf jeg med den højtærede Formands forventede Tilladelse skal oplæse et Par Linier: „Her“ — altsaa i den Ordning, som blev truffet i 1925 — „kan ingen Ændringer foretages, thi det drejer sig jo om en Overenskomst, der er sluttet mellem Staten og Tjenestemændene, og denne Overenskomst maa holdes. Tjenestemændene respekterede den, da Priserne steg og den altsaa var i deres Disfavør, og selvfølgelig maa Staten paa sin Side respektere den, naar Priserne falder og den derved forvandles til en Favør for Tjenestemændene. Tjenestemændene har et billigt Krav paa, at deres Lønningers Nedgang kommer til at følge nøjagtigt samme Kurve som i sin Tid Opgangen, og Staten kan som kulant Arbejdsgiver ikke forandre denne Tingenes Orden.“ Derefter kommer Departementschefen ind paa Konjunkturtillægets Betydning som Regulator for Tjenestemandslønningerne. Han fremhæver, at man oprindelig havde tænkt sig at give Konjunkturtillægget for visse Perioder ad Gangen, „men“, siger han, „nu er der sket det, at Konjunkturtillægget er blevet sat i direkte Forbindelse med Pristallet, saaledes at det stiger og falder med dette efter Regler, der er fastlagt indtil 1928; før denne Tid kan Reglerne for Konjunkturtillægget saaledes ikke ændres.“ Altsaa, vor første Ekspert i Lønningssager, Departementschef Kofoed, som paa allernærmeste Hold fulgte Forhandlingerne i 1925 mellem Regeringen og Tjenestemændenes Organisation, fastslaar her, at Aftalen af 1925 var en Overenskomst mellem Arbejdere og Abrejdsgivere, som maa respekteres, at der ingen Ændring kan foretages heri før til April 1928, at Staten som kulant Arbejdsgiver ikke kan forandre denne Tingenes Orden.

I Slutningen af „Børsen“s Artikel har Redaktionen rettet det Spørgsmaal til Departementschefen, hvordan Stillingen vilde blive, hvis Staten ganske simpelt ikke kunde udrede Lønningerne til sine Tjenestemænd, og herpaa svarer Departementschefen: „Ogsaa denne Mulighed er forudset i Lønningsskommissionens Indstilling og er taget til Følge ved den endelige Udformning af Tjenestemandsløven, idet Staten har forbeholdt sig Ret til, hvis Forholdene skulde tvinge den dertil, at nedsætte de i 1919 fastsatte Grundlønninger uden Forpligtelse til at udligne Differencen ved personlige Tillæg. Men selvfølgelig kan Staten kun gribe til denne Udvej i en virkelig Nødsituation, og jeg haaber, at Spørgsmaalet aldrig vil faa mere end teoretisk Interesse.“

Man vil deraf se, at Departementschef

Kofoed, der, som sagt, er vor første Lønexpert og har haft med alle Lønningsforhandlingerne at gøre baade i Rigsdagen og senere som Departementschef i Finansministeriet, fastslaar, at det ikke kan lade sig gøre at forandre en Tøddel i denne Overenskomst før April 1928, altsaa ganske det samme Standpunkt, som jeg og flere ærede Medlemmer har hævdet, og at man ikke kan berøve Tjenestemændene noget af deres opnaaede Lønninger, medmindre en virkelig Nødsituation for Staten skulde indtræde, saaledes at det blev umuligt for Staten at udrede disse Lønninger. Men en saadan Nødsituation er jo ikke til Stede, heldigvis, der foreligger ikke det fjerneste om, at Staten ikke kan udbetale Tjenestemændene deres Lønninger. Vi har Balance paa Statens Regnskab, og en saadan Nødstilstand er aldeles ikke til Stede.

Den højtærede Finansminister udtalte, at han kendte ikke andre konstitutionelle Parter end Regering, Folketing og Lands ting, og at det var kun disse Parter, der kunde bestemme om, hvordan Tjenestemændenes Lønninger skulde være. Men vi har dog efter min Mening — og jeg hører, at andre ærede Medlemmer mener det samme — et moralsk Hensyn at tage til en Overenskomst, som faktisk er sluttet mellem Tjenestemændenes Organisationer og Regeringen, idet den, vel at mærke, er sanktioneret af Rigsdagen. Hvis det var en Overenskomst, der var sluttet mellem Organisationerne og Regeringen alene, kunde det vistnok med nogen Berettigelse siges, at det ikke kom Rigsdagen ved, og at Rigsdagen havde Lov til at gøre, hvad den vilde; men da Overenskomsten faktisk har faaet Rigsdagens Sanktion, synes jeg ikke, man med Berettigelse kan sige, at det er noget, vi kan komme udenom. Derfor maa jeg fastholde, at det eneste rigtige vilde være, som jeg sagde i Gaar, at man benyttede Tiden fra nu til 1. April 1928 til at udarbejde og faa vedtaget en ny Lønningslov for Tjenestemænd, som saa kunde træde i Kraft den 1. April 1928.

Jeg skal ikke komme meget ind paa det, der er sagt af de forskellige ærede Talere. At det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg beskylder mig for at løbe fra mine Standpunkter, skal jeg ikke tage mig nær, i Særdeleshed, naar det er det ærede Medlem, der siger det. Han er som bekendt Ordfører for et Parti, der er løbet fra alle sine Standpunkter, og Tyv tror jo, Hvermand stjæler, som man siger for et gammelt Ord, og jeg kan godt forstaa den Glæde, det ærede Medlem vilde føle ved at faa kon-